

Hápi balatoni napja

Hápi

Lili

Hápi, a kíváncsi kiskacsa és Lili, a vidám kislány egy forró nyári napon elutaznak a Balatonhoz. Fürdőruhát, labdát és törölközőt visznek, és egész úton azon gondolkodnak, mit fognak ott kipróbálni. Lesz pancsolás, finom falat, sőt egy igazi vitorlás hajó is vár rájuk a hullámokon.

Indulás a Balatonhoz

Lili az ablak mellé telepedett a buszon, ölében ült Hápi, a sárga kiskacsa.

– Nézd, mennyi fa suhan el! – súgta Lili.

Hápi mintha visszasúgta volna:

– Engem a víz érdekel jobban!

Lili elmosolyodott, és jobban átölelte. A hátizsákjában ott lapult a fürdőruhája, egy labda és egy kis törölköző. A szíve gyorsabban vert, ahogy meglátta a hatalmas, csillogó vizet a távolban.

– Ott a Balaton! – kiáltotta. Anya és apa mosolyogva bólintottak.

A busz megállt, a meleg levegő azonnal megcsapta Lilit. A strandon mindenfelé színes napernyők álltak, labdák pattogtak, víz csobbant.

– Gyere, Hápi, keressünk helyet! – mondta.

Apa leterítette a pokrócot egy árnyékos fa alatt. Lili ledobta a szandálját, és talpa alatt megcsiklandozta a forró homok.

– Jaj, de meleg! – nevetett.

A parton messze vitorlások ringatóztak.

– Oda egyszer mi is felmegyünk – súgta Lili Hápinak.

A kiskacsa mintha izgatottan bólogatott volna.

Lángosos délután

Reggel még hűvös volt a víz, Lili óvatosan lépett bele.

– Jajj, de hideg! – sikongott, de közben nevetett.

Hápi bátran beugrott a hullámok közé, és nagyot csobbant.

– Gyerünk, pancsoljunk! – biztatta Lilit a fejében.

Lili karúszót húzott, és utána eredt. Locs-pocs, locs-pocs, a víz körülöttük táncolt. Versenyt úsztak a bójáig, aztán kagylót kerestek a sekély részen. Mire elfáradtak, már nagyon korogott Lili hasa.

– Éhes vagyok – jelentette ki Lili.

Anyja elmosolyodott. – Akkor irány a büfé!

A sorban finom illatok keveredtek.

– Érzem a lángost – szippantott nagyot Hápi.

Lili is nagyot szippantott.

– Kérek egy sajtos tejfölös lángost, meg egy főtt kukoricát – mondta büszkén.

A forró lángos tetején fehér tejföl csíkok kacskaringóztak, a reszelt sajt lassan megolvadt. Lili letört egy falatot, Hápinak is odatartotta. A kiskacsa csőrére tejföl pötty került, Lili felkacagott. A kukorica roppant a foga alatt, édes leve kicsit rácsöppent a karjára.

Szélben a vitorlásón

Ebéd után Lili a víz felé nézett. A vitorlások lassan csúsztak a hullámokon. A kikötőnél egy mosolygós bácsi intett.

– Lesz egy rövid vitorlás kirándulás, jöttök?

Lili szíve nagyot dobbant.

– Anya, mehetünk?

– Ha felveszed a mentőmellényt, mehetünk – felelte anya.

A hajón Lili óvatosan lépett, hóna alatt szorította Hápit. A bácsi felhúzta a vitorlát, a szél belekaptott.

– Huúúú! – füttyült a vászon.

A hajó kicsit megbillent, Lili Hápiba kapaszkodott.

– Nem kell félni – suttogta magának. A következő hullámnál már izgatottan figyelte a vizet.

A part egyre kisebb lett mögöttük.

– Nézd, onnan indultunk! – mutatott Lili.

Hápi a habokat figyelte. A nap fénye ezer darabra tört a hullámok tetején.

– Olyan, mintha csillagok úsznának a vízen – mondta halkán Lili.

A szél simogatta az arcukat, a hajó puhán suhant. Amikor visszaértek a kikötőbe, Lili sajnálta, hogy vége. A parton leült a pokrócra, és bottal rajzolni kezdett a homokba: egy nagy hullámot, egy vitorlást, mellette egy kiskacsát és egy mosolygó kislányt.

– Ez volt a mi balatoni napunk, ugye, Hápi? – kérdezte.

Hápi mintha megint bólogatott volna.

Este, amikor hazaindulnak, Lili a busz ablakán át még sokáig nézi a csillogó vizet. Hápi csendben bújik a karjába, de a szeme tele van emlékekkel. Tudják, hogy ezt a napot nem felejtik el. A sajtos tejfölös lángos illata, a meleg kukorica és a szél a vitorlán mind velük marad.

**A mese mára véget ért,
Chiribi holnap visszatér.**